

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opus pulcherrimu[m] de tribus vsitatis christianoru[m]
actibus: oratione videlicet: ieiunio [et] elemosyna**

Guntherus <Parisiensis>

Basilee, 1507

VD16 G 4140

De medijs. Cap[itulum] vi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30791

ipm nec etiā ad momentū viue
re potest. Opponit ḡ malū hoc
illibono qđ vitā eternā voca
uim⁹: nō solū qz illud deo frui
est/hoc carere: verū etiā qz illū
iusticie p̄miū est/hoc iniquita
tis: illud p̄destinatis cōuenit/
hoc manet reprobato: illū sū
ma felicitas ē/hoc extrema mi
seria. In his aut̄ qnq; malozū
generib; illud aduertere potes
q; semp̄ p̄cedēs causa subseq̄n
tis est: subseq̄nēs ḡo pena p̄ce
dentis. Ac p̄ hoc p̄mū illud qđ
obduratoriū dī/ causa tm̄ est/
nō aut̄ r̄ pena: tria autē media
tam cause q̄s pene sunt: vltimū
aut̄ qđ r̄ punitoriū dici potest:
id est mors eterna: pena tm̄ est
omniū p̄cedentiū/nō aut̄ r̄ cā.
Et pena qđē cui nulla similis
reperiri valet: cui⁹ intuitu que
libet alia quātūlibet grauis re
mediū p̄t estimari. Et hec qui
dem pena q̄diu nondū sentit/
cogitari qđem p̄t r̄ timeri: co
gnosci autē nullaten⁹ p̄t: nisi
tunc demū cum iam vlteri⁹ nō
valet precaueri.

De medijs. Cap. vi.

Sed d̄ bonis qđē ac ma
lis p̄ captu n̄re tenuita
tis hec dicta sint: nunc
de medijs videamus. Media
aut̄ vocam⁹ illa/ q̄ in se qđē nec
bona nec mala sunt: sed p̄ mo
do vtendi bene vl̄ male vtenti
bus/ bona siue mala efficiunt.
Nox aut̄ qđā in aia sunt: qđā

in corpe: quedā extra vtriusq;
naturā: que etiā extrinseca no
minant. In aia sunt quedā do
tes/nō grā date: sic em̄ virtu
tes cēt: ac p̄ ḡ de genere bono
rū de q̄b; disputatū est: s; vl̄ ipi
naturalit̄ ingenite/ vel studio
cōparate: vtpote sciētia artū/
puidētia rerū/ noticia multoz
memoria gestorū: r̄ eoz cōtra
ria/ veluti inertia/ impruden
tia/ obliuio/ eberudo: r̄ his si
milis. In corpe aut̄ sunt sanio
tas vl̄ egritudo: agilitas vl̄ ig
nauia: fortitudo vel imbecilli
tas: pulchritudo siue deformi
tas: r̄ que hm̄oi sunt: r̄ eoz cō
traria. Extrinseca sunt ea q̄ ad
fortunā referunt: vt diuitie vel
paup̄tas: nobilitas vel ignobi
litas: libertas vl̄ seruit⁹: clari
tudo vl̄ obscuritas: r̄ quecūq;
hm̄oi sūt: r̄ eis opposita. Que
qm̄ in leta r̄ tristia diuidunt: r̄
sibi inuicem o pposita sunt: nul
li simul omnia abesse/ vel ad
esse possunt: sed alijs quidem
presentibus/ alia deesse necesse
est. De q̄bus oib; nil aliū oran
dū puto: nisi vt eoz vl̄ vsum vl̄
absentiā det nobis de⁹ in salu
tē n̄ram conuertere. i. p̄ letis si
assunt ipi grates agere: r̄ ea tm̄
aio paruipēdere: si ḡo desunt/
nullaten⁹ vl̄ leuiter affectare.
Tristia ḡo vl̄ si assunt fortit̄ su
stinere: r̄ ea n̄ris reatib; impu
tare: vl̄ si desunt minime formi
dare. Parū em̄ referre credo q̄
ad rei vtilitatē: doct⁹ an indo

De tertio cōtento oratiōis folio. xliij.

etūs incolumis an eger: diues
an paup: liber an seru^o: ad vi-
tā eternā puenias: nisi q̄ hi qui
hic letis humiliter vsi fuerint/
ibi cumulara felicitate lerant:
quo hō patient aduersa tolera-
uerint miseram sortē felicif mu-
tasse glorianur.

De tertio contento orōnis. i. a q̄ petat. Cap. vij.

Sed qm̄ qd̄ orando pe-
tendū sit: q̄ secundo lo-
co cōtinebat/sat̄ vt ar-
bitror studiose quesitū est: nūc
de tertio cōtento. i. a quo q̄s pe-
tere debeat/ breuiter subiuga-
mus. Hoc em̄ capitulū in ipsa
orōnis diffinitioe iam ex parte
discussū est: cū dixim^o/ orōnē
esse diuine implorationē piete-
tis: qd̄ ibidē ita exposuim^o: qm̄
nō nisi ad solū deū intendi de-
bet orō. Hoc aut̄. i. a q̄ petat si-
cut et duo pcedentia in om̄i ora-
tione cōsiderari necesse est/ ea-
ten^o/ vt eo remoro ne orō q̄dez
valeat appellari. Quisq̄s ei sit
ille q̄ petit: et q̄cqd̄ illud qd̄ pe-
tit: si nō est a quo id supari va-
leat/ aut etiā impetrari: nō so-
lū inefficax ē oratio: s; nec ora-
tio q̄dē congrue noiat. Quare
ad certā psonā orōnē sp̄ dirigi
oportet: et eā talē: q̄ possit largi-
ri qm̄ petit. Petere ei q̄ dare nō
pōt: vel occulti erroris est/ vel
euidētis stultitie. Si em̄ igno-
rante h̄ facias/ faller̄ i ocul^o
s: illi vero ex industria manife-

ste delyras. Cum igit̄ orandō
nil petendū sit nisi vita eterna
que deus est: vel ad ipsam pti-
nentia: pfecto ad deum omnis
orō dirigenda est: qm̄ eum nul-
lus homini dare pōt/ nisi ipse se
ipm̄. Nam ipse seipm̄ libent̄ dat
querentib; et sponte offert: sicut
illis quib; dicebat ap̄ls: Tan-
quā filijs charissimis offert se
nobis deus. Sed neq; illa bo-
na que ad vitam cooperant̄ et
adiuuant/ quisq̄ preter ipsum
largiri potest: qm̄ dona sūt spi-
ritualiu gratiarū: que a nullo
hominū vel etiam angelorū in
alium possunt conferri. Sunt
vtiq; carismata spiritussancti:
q̄ solus ipse cui voluerit et qm̄
tū voluerit impartit̄/ diuidens
singulis. put vult: sicut ait apo-
stol^o. Ne hoc tñ sine patre et fi-
lio: q̄ppe q̄ nō solū illa cum ip-
so: sed etiā ipm̄ cū illis hoibus
largiunt̄. Tñ et idem sp̄scūs
tam patris q̄ filij donū rectissi-
me appellat̄. Uis scire an sp̄m
sc̄m̄ det pater: Sit saluator in
euāgelio: Si ergo vos cū sitis
mali/ nostis bona data dare fi-
lijs vestris: quantomagis pater
vester de celo dabit sp̄m bonū
petentibus se. Et alio in loco:
Paracletus spiritussanct^o que
mittet pater in noie meo ille do-
cebit vos omnē veritatē. Uis
scire an idem pater dona sp̄i-
tussancti largiat̄: Uide qd̄ di-
cat scriptura: Omne datū opti-
mū et omne donū pfectū desur-
git

1. Corin. 12.

Luce. 11.

Jo. 14. 26

Jaco. 1.